

27. Med fasa betraktades bilor och tåg,
Galgkrokar, tummstrufvar, kniptånger *);
O Christian den omildes tid man slift såg,
Swarmed man halsbugger och hänger **).

28. En Gud och en Konung af gammal
och ung

Här mördas och älskas til döden.
Pris ware vår Gud och målsignad vår Kung
Som frälst Östheborg utur nöden!

29. Så sjunge wi alla: så sjunger en hvar,
Med redlig omtänka för sina.
Gud hjälpe vårt Sverje! Gud styrke vår Far!
Men skam får hvar lymst Catilina!

*) Gärmodeligen hafwa desse Skarprättare=verktyg
icke varit ämnade til något annat behof, än til
at hålla den Morrske Soldaten i sträng disciplin.

**) Sådan hård medfart behöfver ej den Swenska
Soldaten för at förstå det ordet lyda; han kån-
ner det förut i hela sin widd; och det är honom
den största wällust; om han så til pricka kan full-
göra sin Konungs och Officerares befallningar at
de med des gbrömål, äro nögda. Han känner
det löfte han gjordt at wäga lif och blod för sin
Konung och Fosterbygd, och då tilfället är för
hand at fullborda det, så går han med et tap-
pert mod och muntra steg på den bana dit äran
kallat honom.

GS1769

Fragment

af

Nim-Kronikan

öfwer

Krigs-oroligheterna

med

Ryßland och Dannemarf

År 1788.

Sjunges som: Rest hafwer jag öfwer watten
och land, 2c.

F A R U N ,

Tryckt hos Pehr Ol. Armar, 1788.

Exemplaret kostar 6 runstücken.

I.

Sung Gustaf i Sverige sit Fædernesland
Då frälste från yttersta wåda,
När twådrågtens anda lagt folket i band,
Och Sjelfswäld tänkt ensamt få råda.

2. Att dese i Jussan ha bannats därpå,
Som förr varit Herrar i huse,
Det undrar ej någon, som wet, at dem då
Smakat wäl wara slawarnes kuse.

3. Att sen ha de mumlat och stämplat i mjugg,
Med taddel, och konst, och snaror;
Och Ryssen har ej varit sen eller njugg,
Att påblåsa Edneldens faror.

4. Den Rysska Czarinnan och rustade til
Gler haf med sin Flottor ofreda;
Men wil kufwa Grannen, han skal sitta still,
Ej motwårn i nödfall tilreda.

5. Just den, som war skickad, at tala om fred,
Var upror och drlig i sinnet:
Han het Rasumowsky til wårsta alt wred,
Det faller ej Swerjet ur minnet.

6. Kung Gustaf nu slog på sit dyrbara swård;
Nu kan jag ej längre förhåla,
At låta de Ryssar all falskhet och skård,
Med rygghuden en gång betala.

7. Jag går sade Rungen til Finland i år
Åtföljder utaf mina Troppar:
Om hjertat är Swenskt och om ärlighet råder
Ser Lyckan oss blomstrande knoppar.

8. Prins Carl utaf Sörmland wår Stor Amiral
Riksfloottans bästa bestyrar.
Då träffades wist et förträffeligt wal:
Hela werlden den sanning bedyrar.

9. Han kom, och han såg, och han lärde Desin
Swenskt flagga sin heder bewisa:
Om han sig ej krökt, had' han fått glödgat win
Och Blåbär til Frukost at spisa.

10. Men det blefen Greigh förbehållit til kost,
Som astonwards gäst wille wara;
Sig trångde til bords, tog in yppersta post,
Och wille den hetsigt förswara.

11. Som

11. Som modig en Bjeffe i förriga Slag,
Han och wille Ryssarne låra,
På böljan at wåga sig fram för en dag,
Och inlägga tapperhets åra.

12. Dock fann han at Carl war för far-
lig en man,
At ensam ta fast uti kragen;
Han satte sjelf-tredje med eld honom an,
Men afgick med bukref i magen.

13. Det går honom widt öfwer alt hans
begrepp,
När Seglen de trasas, som rutna;
Han krossade splittrade ser sina Skepp
Och två uti sank nederstutna.

14. Det tredje bortryckes med Manskap och alt
Til byte i Segrarens händer,
Som i sit commando, af hwad han befalt,
Til skräck för sin owän blef länder.

15. För kröts det så hissligt med Ryssar-
nes Mor,
Dess Stormverk på hafwet och fältet;
Nu kröp hon ihop, och hon blef ej så stor,
Se'n Greiggen fått hugget i bältet.

16. Jag tror, sade Hon, mina Barn!
det är bäst,
At pläcka ihop sina waror,

Och

Och flygta åt Moskau som man hinner måst
Att undwika wårre slags faror.

17. Hon tänkte wäl mera; men munnen
sag: Tig!

Hwad mit Petersburg borde heta,
Czar Peter den nycklen stack hastigt til sig,
När han Konung Carls död fått weta.

18. Här stannade Hon, lät en an börja lef,
Och lägga sin luf uppå Raren:
Hon gjedt honom Os af en smakliger stek,
Som wäckte den hugstore Raren.

19. Omöjligt det syntes tro Danmark
om ondt,
Som man all förtrolighet wisat:
Man tänkt, från den sidan, för anfall förskont,
Fått alltid des wänskap beprisat.

20. Men här war n'an ältä, som skulle i from:
Gud wet, hwad man ämnat tilskapa!
De wettige sagt, at den war för enorm,
Och blir hela werldenes apa.

21. Prins Carl utaf Hessen, den ärlige man,
Han wille et storwerk utföra:
Han tog sig de trognas förmynderskap an,
Som nu skulle biträde göra.

22. Han

22. Han reste som wän och besåg sig förut,
Att stifta förbund med de männer,
Som ogerna lida nå'n lukt utaf frut
De gyllene människo-wänner.

23. Han återkom wän *), til de Wislin-
gars bo,
Dem skicked sin Kerligheds hujen,
Fast ingen lär wara som därtill satt tro,
Om ej nå'n förryckt Jeppe Nielsen.

24. Han återkom wän, tog in Gåsten och
land:
När sjelfwa Kongälf måst sig gifwa;
Så kan man wäl tänka, hwad blir efterhand
I Danmarks Annaler at skrifwa.

25. Hwad Heders merveiller den Herren
lagt ner
I Strömstad och i Uddewalla,
Uti Wenersborg och wid Qwistrum, med
mer
Där ej utur minnet förfalla.

26. Han kom och lät weta, at ock Götthe-
borg
Bore smückt för tre Prinsar at taga;
Men alla tre fingo en wälsförtjent Rorg,
Att dermed til Norje sig laga.

27. Med

*) Se Prinsen af Hessen utgifna Manifest.